

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CI. — Wydana i rozesłana dnia 16. grudnia 1899.

Treść: *M* 244. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia przedaźni sądowej w Pradze.

244.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. grudnia 1899,

tyczące się ustanowienia przedaźni sądowej w Pradze.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy wprowadzającej Ordynację egzekucyjną (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78), rozporządza się w wykonaniu §§. 274, ust. 2 i 280, ust. 3 Ordynacji egzekucyjnej:

Ustanowienie przedaźni sądowej i jej zakres działania.

§. 1.

Do sprzedawania ruchomości fizycznych sądowo zajętych, znajdujących się na obszarze królewskiego stołecznego miasta Pragi, ustanawia się lokal licytacji publicznych (przedaźni sądową).

Przedaźnia sądowa zostaje pod kierownictwem i nadzorem c. k. Sądu powiatowego staromiejskiego i jozefowskiego w Pradze jako Sądu egzekucyjnego.

Służba i sprawowanie czynności w przedaźni urządzone będą instrukcją przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzoną.

§. 2.

Nadto można sprzedawać w przedaźni sądowej:

1. ruchomości fizyczne znajdujące się w Pradze a należące do masy upadkowej, jeżeli postępo-

wanie upadkowe toczy się w sądzie tutejszo-krajowym, sprzedaż zaś odbyć się ma sposobem przepisany w postępowaniu egzekucyjnym (§§. 142, 145 u. o. u.);

2. ruchomości fizyczne sądowo zajęte, które nadesłane będą sądowi egzekucyjnemu praskiemu w celu sprzedania przez licytację lub z wolnej ręki (§§. 268 i 274 O. e. i §§. 390 i 393 regulaminu).

§. 3.

Do przedaźni sądowej nie przyjmuje się i tamże nie sprzedaje się:

- a) przedmiotów palnych i łatwo wybuchających;
- b) przedmiotów z mieszkań, w których panują lub panowały choroby zaraźliwe, dopóki nie odbędzie się przepisane odwietrzenie;
- c) przedmiotów onieczyszczonych lub robactwem obsiadłych, dopóki nie zostaną wyczyszczone;
- d) przedmiotów, do których pomieszczenia choćby tylko częściowego, lokale przedaźni nie wystarczają (np. wielkich składów towarów, większych machin itp.);
- e) przedmiotów, które się prędko psują i z reguły także zwierząt żywych.

Sprzedaż w przedaźni sądowej.

§. 4.

Czy sprzedaż ma odbyć się w przedaźni sądowej, o tem stanowi Sąd egzekucyjny praski (§§. 272, ust. 1, i 289 O. e.). Z zastrzeżeniem wyjątku wynikającego z §. 2, l. 1, sprzedaż w przedaźni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek.

Co do sprzętów domowych i wszelkich takich rzeczy, których wartość jest nader mała w stosunku do kosztów, jakich wymagałoby sprowadzenie tych przedmiotów do przedaźni a według okoliczności odesłanie ich napowrót, sprzedaż ich w przedaźni może być zarządzona tylko w takim razie, jeżeli można przywieść je i odwieść przy sposobności przewozu innych przedmiotów bez kosztów lub z małymi kosztami (§. 281 O. e.).

§. 5.

W przedaźni sprzedaje się przez licytację. Licytacja odbywać się może według mas egzekucyjnych (upadkowych) lub według grup przedmiotów, tak, że przedmioty tego samego rodzaju, do rozmaitych mas należące, mogą być licytowane jednocześnie, lecz każdy z osobna. W tym ostatnim przypadku co do każdej masy spisać należy osobny protokół.

Do licytowania pewnych grup przedmiotów tego samego rodzaju mogą być wyznaczone z góry poszczególne dni każdego tygodnia lub każdego miesiąca.

§. 6.

Zamiast pewnej godziny można w razie potrzeby wyznaczyć do licytacji czas kilku godzin, naprzykład: Licytacja odbywać się będzie we czwartek dnia 7. grudnia w czasie pomiędzy godziną 8 a 12 przedpołudniem.

§. 7.

Jeżeli na licytacji w przedaźni nie zaoferowano za jakieś przedmioty kwoty wyrównującej cenie wywołania a drogą sprzedaży z wolnej ręki możnaby uzyskać cenę kupna większą od kwoty zaoferowanej, przedmioty te można sprzedać w przedaźni z wolnej ręki (§. 280, ust. 2 i 3 O. e.). Pod tym względem nie rozróżnia się, czy kwota największa za ten przedmiot na licytacji zaoferowana wyrównywa najmniejszej dopuszczalnej cenie (§. 277 O. e.), czy jest od niej mniejsza. W razie sprzedaży z wolnej ręki, nie wolno sprzedać rzeczy poniżej połowy wartości szacunkowej, jeżeli zaś największa kwota, na licytacji zaoferowana, przenosiła połowę wartości szacunkowej, nie wolno jej sprzedać poniżej tej kwoty zaoferowanej.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny orzec na wniosek lub z urzędu, czy w danym razie przedmioty mają być w przedaźni w myśl pierwszego ustępu z wolnej ręki sprzedane. Orzeczenie to może być na wniosek i później wydane; wniosek jednak podać należy do Sądu egzekucyjnego najpóźniej w przededniu licytacji.

Zezwalając na sprzedaż z wolnej ręki w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny oznaczyć zawsze cenę, poniżej której przedmioty nie mogą być na licytacji przysądzone.

§. 8.

Pod względem sprzedaży przedmiotów nadesłanych Sądowi egzekucyjnemu do sprzedania z wolnej ręki i sprzedawanych w przedaźni (§. 2, l. 2), obowiązują postanowienia §. 268 O. e. Przepis §. 7, ustęp 1 rozporządzenia niniejszego, tyczący się ceny sprzedaży, nie stosuje się do takich sprzedaży z wolnej ręki.

§. 9.

Jak długo przedmioty, umieszczone w przedaźni celem sprzedania z wolnej ręki, mogą tam być pozostawione, postanawia to i ogłasza peryodycznie z góry na pewien okres Sąd egzekucyjny ze względu na stan czynności i miejsce do rozporządzenia służące. Z reguły termin do sprzedaży z wolnej ręki nie powinien przekraczać dni czterech. Sąd egzekucyjny może jednak w poszczególnym przypadku wyznaczyć do sprzedaży z wolnej ręki termin krótszy od wyznaczonego popospolicie terminu do zachowywania, jeżeli to okazuje się potrzebnem ze względu na jakość przedmiotu lub dla innych powodów rzeczowych.

§. 10.

Licytacje i sprzedaże z wolnej ręki odbywają się w przedaźni tylko w dniach powszednich.

§. 11.

Przedmioty przeznaczone na sprzedaż przystawic należy do przedaźni z reguły na trzy, najpóźniej zaś na dwa dni przed licytacją. Kosztowności i wszelkie inne rzeczy wartościowe, w kancelaryi sądowej lub w urzędzie depozytowym zachowywane, przynosić należy do przedaźni z reguły dopiero w samymże dniu licytacji.

Przedmioty skądinąd nadesłane, które mają być w przedaźni sprzedane z wolnej ręki, odnieść należy bezzwłocznie do przedaźni.

§. 12.

Przedmioty obejmować ma dla przewiezienia do przedaźni i oddawać przedaźni, organ egzekucyjny.

Przeniesienie do przedaźni celem sprzedania nie jest zarządzeniem wzięcia w zachowanie (§. 259

O. e.), przeto też wniosku o sprzedanie w przedaźni nie należy uważać za wniosek o zachowanie polączony z wnioskiem o sprzedanie.

§. 13.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni (§. 4, ust. 1) należy orzec, że organ egzekucyjny winien w czasie wyznaczonym w §. 11 zabrać przedmioty zajęte celem ich sprzedania i odstawić do przedaźni.

Do późniejszego wniosku, żeby zaniechać przewiezienia przedmiotów do przedaźni, można przychylić się tylko w tym razie, jeżeli zarazem postępowanie przedaźne lub egzekucyjne zostaje wstrzymane lub odroczone.

Oglądanie przedmiotów w przedaźni umieszczonych.

§. 14.

Chcącym kupować, wolno w godzinach czynności oglądać przedmioty w przedaźni umieszczone.

Koszta przewozu i zachowania. Ubezpieczenie.

§. 15.

Koszta przewozu ponosi na razie Rząd a interesowani obowiązani są zwrócić je według taryfy przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Aż do dalszego zarządzenia, strony nie są obowiązane zwracać innych kosztów, jakie Rząd ponosi przez zachowywanie i sprzedaż przedmiotów w przedaźni.

Odpowiedzialność za przedmioty sprzedać się mające w przedaźni bierze na siebie Rząd od chwili objęcia ich do przewozu.

Przedmioty te należy ubezpieczyć od pożaru.

Zwrót kosztów przewozu.

§. 16.

Koszta przewozu (§. 15) są kosztami sprzedaży sądowej i stosownie do §. 286, ust. 2 O. e. (§. 288 O. e.) mają być zwrócone z kwoty przez sprzedaż uzyskanej.

Jeżeli egzekucya lub postępowanie przedaźne zostaną wstrzymane, koszta przewozu ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela. Kilku wierzycieli sprzedaż popierających, ponosić mają koszta w stosunku swoich wykonalnych wierzytelności.

Mając te koszta obliczyć, uwzględnia się wierzytelności wykonalne zawsze tylko w sumie, czyniącej dziesięć koron lub krotność dziesięciu koron,

z zaokrągleniem na najbliższą wyższą krotność. Wierzytelności mniej niż dziesięć koron wynoszących nie bierze się na uwagę. Oblicza się przez zsumowanie kapitałów, odsetek i kosztów.

§. 17.

Te koszta przewozu, których nie zaspakaja się przez potrącenie z sumy przez sprzedaż uzyskanej, ściągać należy według przepisów, dotyczących się ściągnięcia kosztów komisji sądowych.

Składowe od przedmiotów, których nabywca nie zabrał.

§. 18.

Ten, który przedmioty kupił na licytacji lub z wolnej ręki, obowiązany jest objąć te przedmioty niezwłocznie a najpóźniej nazajutrz po licytacji lub sprzedaży. Od przedmiotów nie objętych w czasie właściwym, winien nabywca opłacić składowe od rozpoczęcia się drugiego dnia po licytacji lub sprzedaży. Z tą chwilą kończy się odpowiedzialność Rządu za przedmiot sprzedany (§. 15, ustęp 3). Nadto Sąd egzekucyjny ma prawo oddać przedmioty na niebezpieczeństwo i koszt nabywcy trzeciej osobie w zachowanie.

Wysokość składowego ustanowiona będzie w taryfie przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Odwożenie napowrót przedmiotów niesprzedanych.

§. 19.

Przedmioty, które nie zostały sprzedane ani na licytacji, ani z wolnej ręki w terminie do tego wyznaczonym, zwrócić należy obowiązanemu (zachowawcy).

Zwrócenie zarządza się i uskutecznia z urzędu.

Koszta odesłania napowrót zaspokoić ma wierzyciel egzekwujący (§. 16, ustęp 2 i 3).

Z uskutecznieniem zwrotu kończy się odpowiedzialność Rządu (§. 15, ustęp 3).

Zachowywanie w przedaźni. (Zachowywanie dobrowolne).

§. 20.

O ile miejsce lokalu na to pozwoli, można ruchomości sądownie zajęte oddawać do przedaźni w celu zarządzenia ich zachowania. Do takiego zachowywania stosują się przepisy §. 259 O. e.; zachowywanie w przedaźni ma to znaczenie co zachowywanie w zakładzie zostającym pod nadzorem publicznym.

Przedmioty w §. 3 oznaczone, są wyłączone od przyjmowania do zachowywania w przedaźni.

Najdłuższe dopuszczalne trwanie zachowywania ustanawia i ogłasza peryodycznie z góry na pewien okres Sąd egzekucyjny. Trwanie zachowywania może być wyjątkowo w poszczególnych przypadkach z ważnych powodów na wniosek przedłużone.

Za takie zachowywanie uiszczają się opłaty. Wysokość opłat ustanowiona jest w taryfie przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej. Pod względem ściągania i prawa pierwszeństwa tych opłat obowiązują postanowienia §§. 16 i 17 niniejszego rozporządzenia

Opłaty przypadające za zachowywanie przed licytacją uchylone, ściągnąć należy od egzekwują-

cego wierzyciela stosownie do §. 17go niniejszego rozporządzenia (§. 259 O. e.).

Pod względem kosztów przywozu (odwozu napowrót) tych przedmiotów do przedaźni, stosują się odpowiednio postanowienia §§. 15, ustęp 1, 16, 17 i 19 niniejszego rozporządzenia.

Wejście w wykonanie.

§. 21.

Przedaźnią sądową w Pradze otwiera się dnia 1. stycznia 1900 w Pradze w zabudowaniu Sądu krajowego (oddział cywilno-sądowy).

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Kindinger r. w.